

ὑπό-χρεως, -ων (χρέος), γεν. -ω, **1.** χρεωμένος, αυτός που χρωστά, σε Αριστοφ.: *ὑπόχρεώς τινος*, χρεώστης, σε Πλούτ. **2.** λέγεται για περιουσία, ιδιοκτησία, χρεωμένος, μπλεγμένος, επιβαρυνμένος, Λατ. *obaeratus*, σε Δημ. **3.** με γεν., *ὑπόχρεως φιλίας*, δεμένος με δεσμούς φιλίας, σε Πλούτ.

ὑπο-χρίω[ι], αλείφω από κάτω ή επαλείφω, *τί τινι*, σε Ηρόδ.: *ὑποχρίω τινί*, βάφει το πρόσωπό του κάτω από τα μάτια, σε Ξεν. — Μέσ., *ὑποχρίεσθαι τοὺς ὀφθαλμούς*, βάφω τα μάτια μου από κάτω, στον ιδ.

ὑπό-χρῦσος, -ον, αυτός που περιέχει μίγμα ή μέρος χρυσού· μεταφ., λέγεται για πρόσωπα, σε Πλάτ.

ὑπο-χωρέω, μέλ. -ήσομαι, **I. 1.** οπισθοχωρώ, αποσύρομαι, απομακρύνομαι, σε Ομήρ. Ιλ., Θουκ.: *συχνά σε μτχ., ὑποχωρήσας φεύγει*, σε Δημ. **2.** με γεν., αποχωρώ από ένα μέρος, σε Ηρόδ., Ξεν.: *ὑποχωρέω τινί τοῦ θρόνου*, αποσύρομαι από την θέση μου σε ένδειξη τιμής απέναντι σε κάποιον άλλο, παραχωρώ την θέση μου σε αυτόν, σε Αριστοφ.: *και, ὑποχωρέω τινί*, υποχωρώ σε, εγκαταλείπω σε, σε Θουκ. **3.** με αιτ., αποφεύγω, δεν πλησιάζω, στον ιδ., σε Πλάτ. **II.** βαίνω, συνεχίζω, εξακολουθώ σταθερά, σε Πίνδ.

ὑποχώρημα, -ατος, τό, προϊόν εκκένωσης, περίττωμα, σε Θεόφρ.

ὑποχώρησις, -εως, ή, **1.** οπισθοχώρηση, απόσυρση, αποχώρηση, τράβηγμα, οπισθοδρόμηση, σε Πολύβ. **2.** άσυλο, καταφύγιο, σε Λουκ.

ὑπό-ψαμμος, -ον, αυτός που από κάτω του έχει άμμο, *γῆ ὑποψαμμοτέρη*, κάπως αμμώδης, σε Ηρόδ.

ὑπό-ψᾶρος, -ον, κάπως διάστικτος, με βούλες, *ἵππος*, σε Στράβ.

ὑπ-οψία, Ιων. -ίη, ή (**ὑπόψομαι**), **1.** υπόνοια, υποψία, ζηλοτυπία, ζήλια, *ὑποψίην ἔχειν ἔς τινα*, σε Ηρόδ., Αιτ.: *πρός τινα*, σε Δημ.: *ἐν ὑποψία ποιεῖσθαι*, σε Αισχίν. **2.** λέγεται για αντικείμενο, *ἔχειν ὑποψίαν*, δέχομαι, αποδέχομαι την υποψία, σε Πλάτ.: *ὑποψίαν παρέχειν*, σε Θουκ.

ὑπ-όψιος, -ον (ὑπόψομαι), αυτός που βλέπεται με καχυποψία· *ὑπόψιος ἄλλων*, αυτός που αντιμετωπίζεται καχύποτα μεταξύ άλλων, σε Ομήρ. Ιλ.

ὑπ-οψωνέω, μέλ. -ήσω, κλέβω στην αγορά τροφίμων ή αγοράζω όλες ή τις περισσότερες διαθέσιμες ποσότητες λαθραία, σε Αριστοφ.

ὑπτιάζω (ὑπτιος), μέλ. -άσω, βρίσκομαι σε ὑπτια θέση, ξαπλώνομαι ανάσκελα, περπατώ με το κεφάλι ψηλά, σε Αισχίν. — Παθ., *κάρα ὑπτιάζεται*, το κεφάλι του κλίνει προς τα πίσω, σε Σοφ.

ὑπτίασμα, -ατος, τό, αυτό που βρίσκεται σε ὑπτια θέση, ξαπλωμένο ανάσκελα, *ὑπτίασματα χειρῶν*, ικεσία που εκτελείται με χέρια τεντωμένα προς τα πάνω, Λατ. *supinis manibus*, σε Αισχύλ.: *ὑπτίασμα κειμένου πατρός*, το σώμα του πατέρα του καθώς βρίσκεται σε ὑπτια θέση, στον ιδ.

ὑπτιασμός, ό, ὑπτια θέση σώματος, σε Λουκ.

ὑπτιαστέον, ρημ. επίθ. του *ὑπτιάζω*, αυτό που πρέπει να κλίνει, να γείρει προς τα πίσω, *ἑαυτόν*, σε Ξεν.

ὑπτιόομαι, Παθ., ανατρέπομαι, αναποδογυρίζω, σε Αισχύλ.

ὑπτιος, -α, -ον (από το *ὑπό*, όπως το Λατ. *supinus* από το *sub*), **I.** αυτός που έχει γείρει προς τα πίσω, πάνω στην πλάτη του, *πέσεν ὑπτιος*, έπεσε ανάσκελα, αντίθ. προς το *πρηνής*, σε Ομήρ. Ιλ.: λέγεται για τετράποδο ζώο, *ὀρθοῦ ἔστεῶτος και ὑπτίου*, αφού σηκώθηκε ὀρθιο έπεσε ανάσκελα, σε Ηρόδ. **II.** γενικά, με το κάτω μέρος από πάνω, αντεστραμμένο, *χειρ ὑπτία*, παλάμη χεριού, σε Πλούτ.: *ἐξ ὑπτίου κράνους*, από το αναποδογυρισμένο κράνος, περικεφαλαία, με το κοίλο μέρος της περικεφαλαίας αντεστραμμένο, σε Αισχύλ.: *ομοίως, παράθες ὑπτίαν (τὴν ἀσπίδα)*, σε Αριστοφ.: *ἀψίς ὑπτία*, μισός τροχός με το κοίλο μέρος του αντεστραμμένο, σε Ηρόδ.: *ὑπτίοις σέλμασιν*

ναυτίλλεται, πλέει με τα ύφαλα του σκάφους αναποδογυρισμένα, δηλ. υφίσταται ναυάγιο, σε Σοφ.· *ἐξ ὑπτίας νεῖν*, κολυμπώ ανάσκελα, ανάποδα (με μεταφ. σημασία), σε Πλάτ. **III.** λέγεται για ξηρά, γη, κλίνω προς ένα μέρος, ομαλά, στρωτά, για την Αίγυπτο, σε Ηρόδ.

ὑπ-ωθέω, μέλ. -ώσω, σπρώχνω ή απωθώ, απομακρύνω, σε Ομήρ. Ιλ.

ὑπ-ωλένιος, -ον και -α, -ον, αυτός που βρίσκεται κάτω από τον αγκώνα, σε Θεόκρ.

ὑπωμοσία, ή, 1. όρκος που παίρνονταν για αναβολή εκδίκησης υποθέσεων (βλ. **ὑπόμνημι** II), γραπτή αίτηση, ένορκη διαβεβαίωση για την αναβολή δίκης, σε Δημ. **2.** όρκος που δίνονταν από τον κατηγορο στην *γραφήν παρανόμων* (βλ. **παράνομος** 2), με αποτέλεσμα την αναβολή του προτεινόμενου νόμου ή ψηφίσματος, στον ίδ.

ὑπωπιάζω, μέλ. -άσω, **I.** μωλωπίζω κάποιον στο μάτι — Παθ., έχω μωλωπισμένο, μαυρισμένο μάτι, *ὑπωπιασμένος*, σε Αριστοφ. **II.** μεταφ., μελανιάζω, μωλωπίζω, νεκρώνω, σε Κ.Δ.· επίσης, ενοχλώ υπερβολικά, βασανίζω, στο ίδ.

ὑπ-ώπιον, τό (ὄψ), **I.** το μέρος του προσώπου κάτω από τα μάτια· γενικά, πρόσωπο, όψη, παρουσιαστικό, εμφάνιση, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** χτύπημα στο πρόσωπο, μελανιασμένο μάτι, σε Αριστοφ.

ὑπώρεια, ή, πρόποδες όρους, βουνού, παρυφές οροσειράς, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ.

ὑπ-ώρορε, γ' ενικ. παρακ., αμτβ. του *ὑπ-όρνημι*.

ὑπ-ωρόφιος, -ον και -α, -ον (ὄροφος), αυτός που βρίσκεται κάτω από οροφή, μέσα σε σπίτι, σε Ομήρ. Ιλ., Πίνδ.· σε Αριστοφ.

ὑπ-ώροφος, -ον, = το προηγ., σε Ευρ.· λέγεται για φωλιά χελιδονιού, κάτω από το γείσο, σε Ανθ.

ὑπ-ωχρος, -ον, χλωμός, υποκίτρινος, ωχρός, σε Λουκ.

ὔρχα, ή, κεραμικό αγγείο για τουρσιά, παστά τρόφιμα, σε Αριστοφ.

ὔς, ὕν, γεν. *ύός [ὔ]* ή **σῦς, σῦν**, γεν. *σῦός, ό και ή·* πληθ., ονομ. *ὔες* (Αττ. *ὔς*), *σύες*, αιτ. *ὔας, σύας* (Αττ. *σῦς*)· γεν. *σῦων*, δοτ. *ύσί, συσί*, Επικ. επίσης *ὔεσσι, σύεσσι*, **1.** αγριόχοιρος, αγριογούρουνο, είτε αρσενικός (κάπρος) είτε θηλυκός (γουρούνα), σε Όμηρ. κ.λπ.· *σῦς ἄγριος*, σε Ομήρ. Ιλ.· επίσης *σῦς κάπριος* ή *κάπρος*, βλ. κατωτ. **2.** οικόσιτο γουρούνι, χοίρος, σε Όμηρ. κ.λπ.

ὔσγη, ή, χαμόδενδρο, θάμνος με κορμό από τον οποίο παράγεται η χρωστική ουσία *ὔσγινον*.

ὑσγίνο-βᾶφής, -ές, πορφυροβαμμένος, ἄλικος, κατακόκκινος, σε Ξεν., Λουκ.

ὔσγινον, τό, χρωστική ουσία από τον κορμό του θάμνου, *ὔσγη*, ἄλικος, πορφυρός, κατακόκκινος, σε Ανθ.

ὑσθῆναι, απαρ. Παθ. αορ. α' του *ὔω*.

ὑσμίνη[τι], ή, αγώνας, πάλη, μάχη, σύγκρουση, σε Ομήρ. Ιλ.· κατά μεταπλασμό, Επικ. δοτ. *ύσμῖνι*, όπως αν προερχόταν από τα *ύσμίν* ή *ύσμίς*, στο ίδ.

ὔσπληγξ ή ὕσπληξ, ή, γεν. -ηγγος και -ηγος, Δωρ. **ὔσπλαγξ, -αγγος, I.** σχοινί τραβηγμένο, τεντωμένο κατά πλάτος, οριζοντίως, στην αρχή του σταδίου· αφήνονταν να πέσει όταν οι δρομείς ήταν έτοιμοι να ξεκινήσουν, αφετηρία,, σε Πλατ., Ανθ. **II.** βρόχος ή θηλειά μιας παγίδας πτηνών, σε Θεόκρ. (αμφίβ. προέλ.).

ὑσσός, ό, ακόντιο, το ρωμαϊκό pilum, σε Πολύβ. κ.λπ.

ὔσσωπος, ή, ὕσσωπος, φαρμακευτικό αρωματικό φυτό, πιθ. η κάππαρη, σε Κ.Δ.

ὑστάτιος[ἄ], **-α, -ον**, ποιητ. αντί του ὑστατος, όπως μεσσάτιος αντί του μέσσος, σε Ομηρ.· το ουδ. ως επίρρ., επιτέλους, σε Ομήρ. Ιλ.

ὑστάτος, -η, -ον, βλ. **ὑστερος** Β.

ὑστέρα, Ιων. **ὑστέρη, ἦ**, μήτρα, κυρίως σε πληθ. *ὑστέραι*, Ιων. *-εων*, σε Ηρόδ. κ.λπ. (αμφίβ. προέλ.).

ὑστεραῖος, -α, -ον (**ὑστερος**), αυτός που ανήκει στην επόμενη μέρα, (πρβλ.

προτεραῖος)· *τῇ ὑστεραία* (Ιων. *-αίη*) *ἡμέρα*, τη μέρα που ακολουθεί, την επαύριο, την επομένη μέρα, Λατ. *postridie*, σε Ηρόδ.· συχνά και χωρίς το *ἡμέρα*, στον ίδ., Αττ.· επίσης, *ἐς τὴν ὑστεραίην*, σε Ηρόδ.· *ἐν τῇ ὑστεραία*, σε Πλάτ.· με γεν., *τῇ ὑστεραία τῆς μάχης*, την επομένη μέρα της μάχης, στον ίδ.

II. = ὑστερος, μεταγενέστερος, ακόλουθος, επόμενος, σε Ηρόδ., Ξεν.

ὑστερέω (**ὑστερος**), μέλ. *-ήσω*, παρακ. *ὑστέρηκα*, υπερσ. *ὑστερήκειν* — Παθ., αόρ. *α' ὑστερήθην*· **I.** μένω πίσω ή έρχομαι αργότερα, καθυστερώ, σε Ηρόδ., Αττ. **II.** με γεν. πράγμ., έρχομαι αργότερα από, καθυστερώ για, *ὑστέρησαν ἡμέρη μὴ τῆς συγκεκριμένης*, προσήλθαν μία μέρα αργότερα της προκαθορισμένης μέρας, σε Ηρόδ.· *τῆς Μυτιλήνης ὑστερήκει*, είχε φθάσει αργά για την σωτηρία της Μυτιλήνης, σε Θουκ.· *ὑστερέω τῆς πατρίδος*, αδυνατώ να την υπερασπίσω, σε Ξεν. **2.** με γεν. προσ., έρχομαι μετά από κάποιον, στον ίδ.· επίσης με δοτ., έρχομαι πάρα πολύ αργά για κάποιον, σε Θουκ. **III.** μεταφ., δεν φθάνω κάποιον, είμαι κατώτερος, *τινός*, σε Πλάτ. κ.λπ. **IV.1.** είμαι ελλιπής, ανεπαρκής, δεν κατορθώνω να πετύχω κάτι· ομοίως και σε Μέσ., *ὑστερεῖσθαί τινος*, σε Κ.Δ. **2.** απόλ., βρίσκομαι σε ανάγκη ή έλλειψη, στερούμαι, στο ίδ. **V.** λέγεται για πράγματα, είμαι ελλιπής, δεν επαρκώ, Λατ. *deficere*, στο ίδ.

ὑστέρημα, -ατος, τό, έλλειμμα, ανάγκη, έλλειψη, σε Κ.Δ.

ὑστέρησις, ἦ, = το προηγ., σε Κ.Δ.

ὑστερίζω (**ὑστερος**), μέλ. Αττ. *-ιῶ*, αόρ. *α' ὑστέρισα*· **I.** έρχομαι μετά από, έρχομαι αργότερα ή πάρα πολύ αργά, σε Θουκ., Ξεν. **II.** με γεν. πράγμ., μένω πίσω ως προς, φθάνω αργά για τις περιστάσεις, σε Δημ.· μένω πίσω, σε Ξεν. **III.** μεταφ., υστερώ, μένω πίσω, είμαι κατώτερος κάποιου, με γεν., στον ίδ.· απόλ., *ὑστερίζω τὸ εἶδέναι*, υστερεί σε γνώση, στον ίδ.

ὑστερό-ποινος, -ον (**ποινή**), αυτός που επιβάλλει ποινή μετά την πράξη, ενέργεια, αυτός που τιμωρεί κατόπιν, σε Αισχύλ.

ὑστερό-πους, ὅ, ἦ, ουδ. *-πουν*, αυτός που έρχεται αργά, σε Ανθ.

ὑστερος, ὑστατος, έσχατος, τελευταίος, συγκρ. και υπερθ. χωρίς θετικό βαθμό επιθ.

A.ὑστερος, -α, -ον, τελευταίος· **I.** λέγεται για τόπο, τελευταίος, έσχατος, αυτός που έρχεται κατόπιν, μετά από, επόμενος, ακόλουθος, σε Ευρ., Ξεν.· με γεν., *ὑστεροι ἡμῶν*, από πίσω μας, σε Πλάτ.· *ὑστέρα νεώς*, πίσω (βραδύτερη) από το πλοίο, σε Αισχύλ. **II.** λέγεται για χρόνο, επόμενος, προσεχής, σε Ομήρ. Ιλ.· *τῷ ὑστέρω ἔτει*, τον επόμενο χρόνο, κατά τον προσεχή χρόνο, σε Ξεν.· *ὑστέρω χρόνω*, τον μετέπειτα χρόνο, σε Αισχύλ. κ.λπ.· με γεν. προσ., ὑστερα από κάποιον, μετά από κάποιον, σε Ομήρ. Ιλ., Πλάτ.· επίσης, *ὑστέρω χρόνω τούτων*, σε Ηρόδ. **2.** αργότερα, πολύ αργά, σε Ομήρ. Ιλ., Σοφ. **3.** με γεν. πράγμ., αργότερα από όσο έπρεπε για κάτι, σε Ηρόδ., Αριστοφ. **4.** ως ουσ., *οἱ ὑστεροι*, Λατ. *posterī*, σε Ευρ. **III.** λέγεται για μικρότερη ηλικία, αξία ή ποιότητα, *γένει ὑστερος*, δηλ. νεώτερος, σε Ομήρ. Ιλ.· με γεν., *οὐδενὸς ὑστερος*, κατώτερος από κανέναν, σε Σοφ., Θουκ.· *ὑστερος τῶν νόμων*, κατώτερος, υποκειμένος στους νόμους, σε Αισχίν. **IV. 1.** το ουδ. *ὑστερον* ως επίρρ., πίσω, όπισθεν, με γεν., σε Ξεν. **2.** λέγεται για χρόνο, αργότερα, έπειτα,

μετά από, κατόπιν, σε Όμηρ. κ.λπ. · επίσης *ὔστερα*, σε Όμηρ. Οδ. · με γεν., *ὔστερον τούτων*, μετά απ' αυτά, κατόπιν, έπειτα από αυτά, σε Ηρόδ. · *πολλῶ ὔστερον τῶν Τρωικῶν*, σε Θουκ. **3.** με επιρρ. σημασία με προθ., *ἐξὔστερον*, σε Όμηρ. Οδ., Ηρόδ. κ.λπ. · *ἐν ὑστέρω*, σε Θουκ. · *ἐξ ὑστέρης*, σε Ηρόδ.

Β.ὔστατος, -η, -ον, έσχατος · **I.** λέγεται για τόπο, *πρῶτοί τε καὶ ὔστατοι*, σε Όμηρ. Ιλ. **II.** λέγεται για χρόνο, *τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὔστατον ἐξενάριζεν;*, στο ίδ. · *πρὸς ὔστατον φῶς*, σε Αισχύλ. · *ἡ ὑστάτη* (ενν. *ἡμέρα*) *τῆς ὀρτῆς*, η τελευταία μέρα της γιορτής, σε Ηρόδ. · *οὐκέν ὑστάτοις*, όχι μεταξύ των τελευταίων, σε Ευρ. · *οἱ ὔστατοι εἰπόντες*, σε Δημ. κ.λπ. · με γεν., *ὔστατος ἀλώσιος*, εντελώς τελευταίος για..., σε Πίνδ. **III. 1.** ουδ. ενικ. και πληθ. ως επίρρ., *πύματόν τε καὶ ὔστατον*, σε Όμηρ. Οδ. · *ὔστατα καὶ πύματα*, σε Όμηρ. Ιλ. · *νῦν ὔστατα*, στο ίδ. · *ὔστατα*, σε Ηρόδ. κ.λπ. **2.** με επιρρ. σημασία με προθ., *ἐν ὑστάτοις*, επιτέλους, σε Πλάτ.

ὑστερο-φθόρος, -ον (φθειρω), αυτός που καταστρέφει μετά από, αυτός που επιφέρει βλάβη μετά από, σε Σοφ.

ὑστερό-φωνος, -ον, αυτός που ακούγεται κατόπιν, αυτός που αντηχεί κατόπιν, σε Ανθ.

ὔστριξ, -ίχος, ὁ και ἡ, σκαντζόχοιρος, σε Ηρόδ. (αμφίβ. προέλ.).

ὔστριχίς, -ίδος, ἡ, μαστίγιο για την τιμωρία των δούλων, σε Αριστοφ.

ὑφ-άγχο ἢ **-εὔ**, Δωρ. αντί *ὑφηγοῦ*, προστ. του *ὑφηγέομαι*.

ὔφαιμος, -ον (αἷμα), **I.** πλημμυρισμένος με αίμα, κατακόκκινος, ερεθισμένος (λέγεται για μάτι), σε Δημ. **II.** λέγεται για ιδιοσυγκρασία, αιματώδης, θερμόαιμος, σε Πλάτ.

ὑφαίνω[ῦ], Ιων. παρατ. *ὑφαίνεσκον*· μέλ. *ὑφᾶνῶ*, αόρ. *ἀ' ὕφηνα*, μεταγεν. *ὑφᾶνα*, παρακ. *ὑφαγκα* — Παθ., αόρ. *ἀ' ὑφάνθην*, παρακ. *ὑφασμαι* · **I.** υφαίνω, πλέκω, *ἰστόν ὑφαίνειν*, πλέκω, υφαίνω ιστό, σε Όμηρ. · *ἰμάτιον*, σε Πλάτ. κ.λπ. · *ἀπόλ.*, πλέκω, χειρίζομαι, εργάζομαι στον αργαλειό, σε Ηρόδ. — Μέσ., *ἰμάτιον ὑφαίνεσθαι*, πλέκω ένα πέπλο, μανδύα, ρούχο για τον εαυτό μου, σε Πλάτ. **II.** μηχανεύομαι, σκαρώνω, σχεδιάζω, επινοώ, εφευρίσκω, Λατ. *texere*, *δόλον ὑφαίνειν*, σε Όμηρ. Ιλ. · *μητίν ὑφαίνει*, σε Όμηρ. Οδ. **III.** γενικά, δημιουργώ, κατασκευάζω, οικοδομώ, σε Πίνδ.

ὑφαίρεσις, -εως, ἡ, λαθραία αφαίρεση, υπεξαίρεση, κλεψιά, παρά Δημ.

ὑφ-αιρέω, μέλ. *-ήσω*, αόρ. *β' ὑφείλων*· Ιων. **ὑπ-αιρέω** κ.λπ. · **I.** κυριεύω από κάτω ή εσωτερικά, σε Όμηρ. **II. 1.** τραβώ ή απομακρύνω κάτι κάτω από κάτι άλλο, με γεν., σε Όμηρ. Ιλ., Πλάτ. · επίσης, *τὴν χεῖρα ὑφῆρει*, προσπάθησε να την τραβήξει μακριά, να την αποτραβήξει, σε Αριστοφ. **2.** αφαιρώ κρυφά, βουτάω, υποκλέπτω, σε Θουκ. · *ὑφαιρῶ τῆς ὑποψίας*, σταδιακά, βαθμιαία αφαιρώ μέρος από..., στον ίδ. — Παθ., *ὑπαραιρεμένος* (Ιων. *μτχ.* παρακ.) αυτός που έχει αφαιρεθεί κρυφά, εξαφανισμένος, σε Ηρόδ. · ομοίως και στη Μέσ., αφαιρώ κρυφά, υποκλέπτω, υπεξαίρώ, σφετερίζομαι, στον ίδ., σε Αριστοφ. κ.λπ. **3.** σε Μέσ. επίσης με αιτ. προσ., *ὑφαιρῶ τινά τινος*, αρπάζω κάτι από κάποιον, τον απογυμνώνω από κάτι, σε Αισχίν.

ὔφ-ἄλος, -ον (ἄλς), υποθαλάσσιος, *ὔφαλος Ἐρεβος*, το σκοτάδι της αβύσσου, σε Σοφ. · *τὸ ὔφαλον*, τα κατώτερα ύδατα, σε Στράβ.

ὑφάντης, -ου, ὁ (ὑφαίνω), υφαντής, σε Πλάτ.

ὑφαντικός, -ῆ, -όν (ὑφαίνω), **I.** επιδέξις στην υφαντική, σε Πλάτ. · επίρρ. - *κῶς*, κατά τον τρόπο του υφαντή, στον ίδ. **II.** *ἡ ὑφαντική* (ενν. *τέχνη*), η τέχνη της ύφανσης, στον ίδ.

ὑφαντο-δόνητος, -ον (δονέω), υφασμένος από τη δόνηση, «πέταγμα», γρήγορη κίνηση της σαΐτας του αργαλειού, σε Αριστοφ.

ύφαντός, -ή, -όν, ρημ. επίθ. του *ύφαίνω*, υφασμένος, σε Ομήρ. Οδ., Τραγ.· *όσα ύφαντά τε και λεία*, χρυσοποίκιλτα και απλά, απέριττα υφάσματα, σε Θουκ.

ύφ-άπτω, Ιων. **ύπ-άπτω**, μέλ. -*ψω*, **1.** βάζω φωτιά, ανάβω, πυρπολώ κάτω από, σε Ηρόδ., Ευρ. κ.λπ. **2.** μεταφ., αναφλέγω, εξάπτω, ερεθίζω, διεγείρω, εξοργίζω ανεπαίσθητα, χωρίς να γίνομαι αντιληπτός, σε Ξεν.

ύφ-αρπάζω, Ιων. **ύπ-αρπάζω**· μέλ. -*άσομαι*, **1.** αρπάζω, αποσπώ κάτω από, σε Ξεν. **2.** αποσπώ, αφαιρώ κρυφά, λαθραία, υποκλέπτω, Λατ. *surripere*, σε Αριστοφ. **3.** *ύφαρπάζω λόγον*, αρπάζω, κλέβω τον λόγο μέσα από το στόμα κάποιου την ώρα που πάει να τον ξεστομίσει, διακόπτω, δεν τον αφήνω να μιλήσει, σε Ηρόδ.· διακόπτω, σε Αριστοφ.

ύφαρπάμενος, ποιητ. αντί *ύφαρπασάμενος*.

ύφασμα[ύ], -ατος, τό (ύφαίνω), υφασμένο ένδυμα, ρούχο, ιστός, σε Ομήρ. Οδ.

ύφαστρίς, -ίδος, ή, = *ύφάντρια*, σε Ησύχ.

ύφάω, ποιητ. αντί *ύφαίνω*, Επικ. γ' πληθ. *ύφώσι*, σε Ομήρ. Οδ.

ύφ-ειμένως, επίρρ. μτχ. Παθ. παρακ. του *ύφίημι*, αμελώς, απρόσεκτα, με ελάχιστη βία, Λατ. *submisse*, σε Ξεν.

ύφ-εΐσα, Ιων. **ύπ-εΐσα** (βλ. **ΐζω** I), τοποθέτησα από κάτω ή κρυφά, *ύπέισας άνδρας*, έχοντας τοποθετήσει τους άνδρες σε ενέδρα, σε Ηρόδ.

ύφεκτέον, ρημ. επίθ. του *ύπέχω*, αυτό το οποίο πρέπει να λογοδοτήσει, σε Πλάτ.

ύφελκτέον, ρημ. επίθ. του *ύφέλκω*, αυτό που πρέπει να αποσπαστεί, να εξαχθεί, *τωνδαδίων*, κάποιος από τους δαυλούς, πυρσούς, σε Αριστοφ.

ύφ-έλκω, μέλ. -*ελκύσω*, (βλ. **έλκω**), αποσπώ, σύρω μαλακά, απαλά, *ύφέλκω τινά ποδοϊν*, σέρνω κάτω από τα δύο πόδια, σε Ομήρ. Ιλ.· αποσπώ υπονομεύοντας, σε Θουκ.

ύφ-ελοΐάτο, Ιων. γ' πληθ. ευκτ. Μέσ. αορ. β' του *ύφ-αιρέω*.

ύφ-έντεες, πληθ. μτχ. αορ. β' του *ύφ-ίημι*.

ύφ-έρπω, μέλ. -*ερπύσω [ύ]*, (βλ. **έρπω**), **I.** γλιστρώ κρυφά, Λατ. *subreperere*, *ύφείρπε γάρ πολύ*, η φήμη διαδίδονταν μακριά, σε Σοφ. **II.** όπως το **ύπέργομαι** II, λέγεται για ακούσια αισθήματα, επέρχομαι ασυναίσθητα, κυριεύω, καταλαμβάνω, Λατ. *subire animum*, *χαρά μ' ύφέρπει, τρόμος μ' ύφέρπει*, σε Αισχύλ.

ύφή, ή (ύφαίνω), ιστός, πλέγμα, ύφασμα, σε πληθ., σε Αισχύλ., Ευρ.

ύφ-ηγεμών, -όνος, ό, = *ήγεμών*, σε Ανθ.

ύφ-ηγέομαι, μέλ. -*ήσομαι*, παρακ. -*ήγημαι*· αποθ.· **I.** προηγούμαι, προπορευόμαι, κατευθύνω, δείχνω το δρόμο, οδηγώ, *τινι*, σε Ευρ., Πλάτ.

κ.λπ.· *απόλ.*, πηγαίνω πρώτος, δείχνω το δρόμο, σε Σοφ., Θουκ., Πλάτ.· *κατά τον ύφηγημένον τρόπον*, σύμφωνα με το κανονικό σχέδιο, σε Αριστ. **II.** **1.** με σύστ. αντ., *ύφηγέομαι την όδόν*, δείχνω το δρόμο, σε Πλούτ. **2.** με αιτ. πράγμ., υποδεικνύω τον τρόπο, δίνω οδηγίες σε, καθοδηγώ, κατευθύνω, εκπαιδεύω, σε Ξεν., Πλάτ. **III.** οδηγώ σε κάτι, υποδηλώνω ότι κάτι είναι έτσι, σε Αισχύλ.

ύφήγησις, -εως, ή, καθοδήγηση, οδηγία, νουθεσία, σε Δημ.

ύφηγητήρ, -ήρος, ό, = το επόμ., σε Σοφ., Ανθ.

ύφηγητής, -οϋ, ό (ύφηγέομαι), **1.** αυτός που ηγείται, είναι επικεφαλής στον δρόμο, οδηγός, ηγέτης, αρχηγός, σε Σοφ.· *ώς ύφηγητοϋ τινος* (ενν. *όντος*), σαν να καθοδηγούνταν από κάποιον (αόρατο) οδηγό, στον ίδ. **2.** διδάσκαλος, καθηγητής, σε Πλούτ.

ύφηνιοχέω, μέλ. *-ήσω*, είμαι *ύφηνίοχος*, σε Λουκ. — Παθ., οδηγούμαι κατόπιν, ακολουθώ, έπομαι ή σύρομαι πίσω από, λέγεται για άρματα, σε Δημ. **ύφ-ηνίοχος**, ό, αμαξηλάτης, ηνίοχος, δευτερεύων ηνίοχος στο άρμα πολεμιστή, σε Ομήρ. Ιλ.

ύφ-ήσσων, -ον, γεν. *-ονος*, κάπως κατώτερος ή μικρότερος, σε Ησιόδ.

ύφ-ιζάνω, = *ύφίζω*, κουλουριάζομαι, μαζεύομαι, ζαρώνω κάτω από, με δοτ., σε Ευρ.

ύφίξεις, -εως, ή, καταστάλαγμα ή κατακάθιση, σε Στράβ.

ύφ-ίζω, κατακάθομαι, ζαρώνω, μαζεύομαι, κουλουριάζομαι, σε Ευρ.

ύφ-ίημι, Ιων. **ύπ-ίημι**· μέλ. *ύφ-ήσω*· (βλ. **ίημι**)· **1.** αφήνω προς τα κάτω, *ύφίημι ιστόν*, χαμηλώνω, κατεβάζω τον ιστό, το κατάρτι, σε Ομήρ. Ιλ.· *ύφίημι ιστία*, Λατ. *submittere vela*, σε Ομηρ. Ύμν. **2.** βάζω από κάτω, *τί τινι*, σε Όμηρ.· *τι υπό τι*, σε Ξεν. βάζω νεογνό κάτω από την μητέρα του, το βάζω να θηλάσει, σε Ομήρ. Οδ., Θεόκρ.· σε Μέσ., λέγεται για μητέρα, *ύφίεσθαι μαστοίς*, βάζει το νεογνό στους μαστούς της, το θηλάζει, σε Ευρ. **3.** *ύφίημί τινα*, εμπλέκω, χρησιμοποιώ κάποιον κρυφά, τον προετοιμάζω να διαδραματίσει έναν ρόλο, δωροδοκώ, εξαγοράζω, διαφθείρω (μάρτυρα), σε Σοφ. — Παθ., *ώς έχιδν' ύφειμένη*, σαν φίδι που κρυφά ξεπροβάλλει, γλιστρά μέσα, στον ίδ. **4.** εγκαταλείπω, παραιτούμαι, παραδίνομαι, σε Ξεν. **II.** αμτβ., μετριάζω, χαλαρώνω ή κατευνάζω από κάτι, με γεν., *ύπεις τής όργης*, σε Ηρόδ.· *απόλ.*, υποχωρώ, ελαττώνομαι, *ούδέν ύπιέντες*, στον ίδ.· επίσης, σε Μέσ., στον ίδ.· ομοίως για πράγματα, *τό ύδωρ ύπίεται τοϋ ψυχροϋ*, ελαττώνεται η ψυχρότητά του, στον ίδ.· *τοϋ στόματός γε ύφίημι*, υποχωρώ ως προς το, σε Ξεν.· με δοτ., υποκύπτω, υποχωρώ σε κάποιον, *τοίς πολεμίοις*, στον ίδ. **III.** σε Μέσ. και Παθ., **1.** χαμηλώνω, κατεβάζω τα ιστία, τα πανιά, σε Αριστοφ.· κυρίως σε μτχ. παρακ., *πλεϊνύφειμένη δοκεϊ μοι*, μου φαίνεται ότι θα έπρεπε να κινηθώ με χαμηλωμένα ιστία, δηλ. να χαμηλώσω τον τόνο μου, με μέτρο να κινηθώ, σε Σοφ. **2.** *σφίζω νεοσσοϋς όρνις ως ύφειμένη*, σαν φοβισμένη όρνιθα, ή πιθ. με τους νεοσσούς μου κάτω από τις φτερούγες μου, σε Ευρ. **3.** γενικά, υποτάσσομαι, δέχομαι, σε Ξεν.· με απαρ., *κατθανείν ύφειμένη*, υπάκουα, με πραότητα προετοιμάστηκε να πεθάνει, σε Ευρ. **ύφ-ϊκάνω[α]**, = **ύπέρχομαι II**, καταλαμβάνω, κυριεύω κάποιον σταδιακά, σε Ομήρ. Ιλ.

ύφ-ίστημι, Ιων. **ύπίστημι**, μέλ. *ύποστήσω*, *αόρ. α' ύπέστησα*· σ' αυτούς τους χρόνους είναι μτβ.,

A. I. 1. τοποθετώ ή στήνω από κάτω, *τίτινι*, σε Ηρόδ., Πίνδ.· *τρείς σταυροϋς ύπίστησι*, μπήγει τρεις ξύλινους στύλους στην λίμνη για να υποστηρίξει το σπίτι, την κατοικία, σε Ηρόδ.· μεταφ., *γνώμας ύποστήσας σοφάς*, αφού έστησε σοφές γνώμες ως θεμέλιο, σε Σοφ. **2.** τοποθετώ κρυφά ή σε ενέδρα, σε Ηρόδ., Ξεν. **II.** μτβ. επίσης σε μέλ. και Μέσ. *αόρ. α'*, αντικαθιστώ, *τί τινι*, κάτι με κάτι άλλο, σε Ξεν. **B.** Παθ., με Ενεργ. *αόρ. β' ύπ-έστην*, παρακ. *ύφ-έστηκα*, Ιων. μτχ. *ύπ-εστεώς*· **I. 1.** στέκομαι από κάτω ως στήριγμα, με δοτ., σε Ηρόδ. **2.** μένω από κάτω, κατασταλάζω, *τόύφιστάμενον*, γάλα, αντίθ. προς *τό έφιστάμενον* (κρέμα, καϊμάκι, αφρόγαλα), στον ίδ. **II. 1.** θέτω τον εαυτό μου κάτω από μία δέσμευση, αναλαμβάνω την ευθύνη ή υπόσχομαι να κάνω κάτι, με απαρ. μέλ., *όσσ' Αχιλλήϊ ύπέστημεν δώσειν*, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ.· με απαρ. *αόρ.*, *ού τίς με ύπέστη σαωσαι*, στο ίδ.· με απαρ. ενεστ., σε Ηρόδ.· *απόλ.*, αφού δόθηκε η υπόσχεση, σε Ομήρ. Οδ.· *ώσπερ ύπέστη*, όπως υποσχέθηκε, σε Θουκ.· όταν ακολουθ. από αιτ. μπορεί να εννοηθεί ένα απαρ., *τρίποδας οϋς οί ύπέστη* (ενν. *δώσειν*), σε Ομήρ. Ιλ.· *εκτελέουσιν ύπόσχεσιν ήνπερ ύπέστησαν*, στο

ιδ. **2.** υποτάσσομαι σε κάποιον, *τινι*, στο ιδ. **3. α)** με αιτ. πράγμ., υποτάσσομαι σε κάτι, συναινῶ σε κάτι, *ὁ τὸ ἐλάχιστον ὑπιστάμενος*, αυτός που συναινεί να πάρει το ελάχιστο, σε Ηρόδ.: *ὑφίσταμαι τὸν πλοῦν*, τον αναλαμβάνω χωρίς τη θέλησή μου, σε Θουκ.: ομοίως, *ὑφίσταμαι τὸν κίνδυνον*, στον ιδ.: σπανίως με δοτ., *ὑφίσταμαι ζυμφοραῖς ταῖς μεγίσταις*, στον ιδ. **β)** αναλαμβάνω ένα αξίωμα, σε Ξεν. **III.** παραφυλάω κρυμμένος ή σε ενέδρα, σε Ηρόδ., Ευρ. κ.λπ.

IV. αντιστέκομαι, προβάλλω αντίσταση σε μία επίθεση, ανθίσταμαι, αντιτίθεμαι, αποκρούω, με δοτ., σε Αισχύλ.: με αιτ., σε Ευρ., Θουκ.: *ἀπόλ.*, διατηρώ τη θέση μου, αντιμετωπίζω τον εχθρό, Λατ. *subsistere*, σε Ευρ., Θουκ.

ὑφ-οράω, μέλ. *ὑπ-όφωμαι*, αόρ. β' *ὑπ-εἶδον* και Μέσ. *-ειδόμην*: παρατηρώ, κοιτάζω από χαμηλά, βλέπω με καχυποψία ή ζήλια, υποπτεύομαι, *τινά*, σε Θουκ. κ.λπ.

ὑ-φορβός, ὁ, = *συφορβός*, σε Ομήρ. Οδ.

ὑφ-ορμέω, μέλ. *-ήσω*, είμαι κρυφά αγκυροβολημένος σ' έναν τόπο, σε Πολύβ.

ὑφορμίζομαι, Παθ. και Μέσ., προσορμίζομαι κρυφά ή κάτω από ένα μέρος, σε Θουκ., Πλούτ.

ὑφόρμῖσις, ἡ, = το επόμ., σε Ανθ.

ὔφορμος, ὁ (*ὄρμος II*), αγκυροβόλι, ὄρμος, σε Στράβ.

ὑφώωσι, Επικ. αντί *ὑφῶσι*, γ' πληθ. του *ὑφάω*.

ὔφ-υδρος, -ον (*ὔδωρ*), υποβρύχιος, λέγεται για δύτη, σε Θουκ.

ὑψ-ἄγορας, Ιων. **-ης, -ου, ὁ** (*ἀγορεύω*), πολυλογάς, καυχησιάρης, σε Ομήρ. Οδ.

ὑψ-αυχενίζω, μέλ. *-σω*, κρατώ τον αυχένα ψηλά, κάνω επίδειξη, σε Ανθ.

ὑψ-αύχην, -ενος, ὁ, ἡ, αυτός που κρατά τον αυχένα ψηλά, αγέρωχος, περήφανος, *ἵππος*, σε Πλάτ.: μεταφ., μεγαλοπρεπής, αρχοντικός, επιβλητικός, πανύψηλος, απέραντος, σε Ευρ.

ὑψ-ερεφής, -ές (*ἐρέφω*), αυτός που έχει ψηλή οροφή, αυτός που έχει ψηλό θόλο, καμάρα, σε Όμηρ., Αριστοφ.

ὑψ-ἦγορος, -ον (*ἀγορεύω*), πολυλογάς, στομφώδης, μεγαλόστομος, κομπορρήμων, καυχησιάρης, σε Αισχύλ.

ὑψηεις, -ήεσσα, -ἦεν, ποιητ. αντί *ὑψηλός*, σε Ανθ.

ὑψηλ-αυχενία, ἡ (*αὐχήν*), το κράτημα του αυχένα ψηλά, περηφάνια, σε Ξεν.

ὑψηλό-κρημος, -ον, αυτός που έχει ψηλούς γκρεμούς, σε Αισχύλ.

ὑψηλολογέομαι, αποθ., λέω υψηλά πράγματα, μιλώ με περηφάνια, καυχίμαι, σε Πλάτ.

ὑψηλο-λόγος, -ον, μεγαλόστομος, καυχησιάρης.

ὑψηλό-νοος, -ον, συνηρ. **-νοος, -ουν**, υψηλόφρων: *τὸ ὑψηλόνουν*, σε Πλάτ.

ὑψηλός, -ἡ, -όν (*ὔψι*), **I.** ψηλός, υψηλός, ανυψωμένος, Λατ. *altus, sublimis*,

σε Όμηρ., Ηρόδ., Τραγ. κ.λπ.: λέγεται για ορεινή χώρα, *χώρη ὀρεινή και ὑψηλή*, σε Ηρόδ.: *ὑψηλὰ χωρία*, σε Θουκ. **II.** μεταφ., υψηλός, μέγας, λαμπρός, σε Πίνδ., Πλάτ.: *ὑψηλὰ κομπεῖν*, μιλώ με αγέρωχο τρόπο, σε Σοφ.: *πνεῦμα ὑψηλὸν αἶρειν*, σε Ευρ.

ὑψηλοφρονέω, είμαι υψηλόφρων, αλαζονικός, υπεροπτικός, σε Κ.Δ.

ὑψηλό-φρων, -ονος, ὁ, ἡ (*φρήν*), υψηλόφρων, αλαζονικός, υπεροπτικός, υπερήφανος, αγέρωχος, σε Ευρ., Πλάτ.

ὑψ-ηρεφής, -ές, = *ὑμερεφής*, σε Ομήρ. Ιλ.

ὑψ-ηχής, -ές, (*ἦχος*), γεν. *-έος*, αυτός που ηχεί, ακούγεται στα ύψη, *ἵπποι ὑψηχέες*, που χρεμετίζουν, χλιμιντρίζουν δυνατά, σε Ομήρ. Ιλ.

ὑψῖ, επίρρ., σε υψηλό σημεῖο, ψηλά, σε ὕψος, σε Όμηρ.· στο ανοικτό πέλαγος, στην ανοικτή θάλασσα, σε Ομήρ. Οδ. (απ' όπου, *ὕψιων, ὑψίτερος, ὕψιστος*).

ὑψί-βάτος, -ον, αυτός που βρίσκεται ψηλά, ψηλά τοποθετημένος, σε Πίνδ., Σοφ.

ὑψῖ-βόας, -ου, ὁ, αυτός που φωνάζει δυνατά, όνομα ενός βατράχου, σε Βατραχομ.

ὑψι-βρεμέτης, -ου, ὁ (βρέμω), αυτός που βροντάει από ψηλά, σε Όμηρ.

ὑψῖ-γέννητος, -ον, αυτός που έχει γεννηθεί ψηλά, *ἐλαίας ὑψιγέννητος κλάδος*, το κορυφαίο της βλαστάρι, σε Αισχύλ.

ὑψί-γυιος, -ον, αυτός που έχει υψηλά χοντρά κλαδιά, αυτός που έχει ψηλό κορμό, σε Πίνδ.

ὑψί-ζῦγος, -ον (ζυγόν), λέγεται για κωπηλάτη, αυτός που κάθετα σε υψηλή θέση, κάθισμα· λέγεται για τον Δία, υψηλόθρονος, σε Ομήρ. Ιλ., Ησίοδ.

ὑψί-θρονος, -ον, υψηλόθρονος, σε Πίνδ.

ὑψῖ-κάρηνος[ᾶ], -ον (κάρηνον), αυτός που έχει υψηλή κορυφή, σε Ομηρ. Ὑμν.

ὑψῖ-κέλευθος, -ον, αυτός που περιπλανιέται στα ὕψη, σε Ανθ.

ὑψί-κερωσ, -ων (κέρας), γεν. -ω, αυτός που έχει ψηλά κέρατα, σε Ομήρ. Οδ., Σοφ.· επίσης κατά μεταπλασμό, αιτ., *ὕψικέρᾶτα πέτραν*, βράχος με ψηλή κορυφή, σε Πίνδ. παρ' Αριστοφ.

ὑψί-κομος, -ον (κόμη), αυτός που έχει υψηλό φύλλωμα, πανύψηλος, απέραντος, σε Όμηρ., Ησίοδ., Ευρ.

ὑψί-κομπος, -ον, υπερβολικά κομπορρήμων, υπερόπτης, αλαζόνας, επηρμένος, αυθάδης· επίρρ., σε Σοφ.

ὑψί-κρημνος, -ον, I. αυτός που έχει ψηλούς γκρεμούς· λέγεται για βουνό, σε Επιγρ. Ομηρ. **II.** λέγεται για πόλεις, χτισμένα, οικοδομημένα πάνω σε ψηλό γκρεμό, σε απόκρημνη περιοχή, σε Αισχύλ.

ὑψί-λοφος, -ον, αυτός που έχει υψηλό λόφο, σε Πίνδ.

ὑψῖ-μέδων, -οντος, ὁ, I. αυτός που βασιλεύει, διοικεί στα ὕψη, από ψηλά, σε Ησίοδ., Αριστοφ. **II.** μεταφ., πανύψηλος, απέραντος, σε Πίνδ.

ὑψῖ-μέλαθρος, -ον (μέλαθρον), χτισμένος, οικοδομημένος ψηλά, σε Ομηρ. Ὑμν.

ὑψῖ-νεφής, -ές (νέφος), αυτός που κατοικεί ψηλά στα σύννεφα, σε Πίνδ.

ὑψῖ-παγήης, -ές (παγήναι), αυτός που είναι στερεωμένος στα ὕψη, πανύψηλος, σε Ανθ.

ὑψί-πεδος, -ον, αυτός που έχει υψηλό έδαφος, αυτός που βρίσκεται ψηλά, σε Πίνδ.

ὑψῖ-πετήεις, -εσσα, -εν, = *ὕψιπέτης*, σε Όμηρ.

ὑψῖ-πέτηλος, -ον, Επικ. αντί *ὕψιπέταλος*, αυτός που έχει υψηλό φύλλωμα, πανύψηλος, σε Όμηρ.

ὑψῖ-πέτης, -ου, Δωρ. -πέτας, -α, ὁ (πέτομαι), αυτός που πετάει ψηλά, υψούμενος, αυτός που ανεβαίνει, αυξανόμενος, σε Όμηρ., Αριστοφ.· γενικά ψηλός, αγέρωχος, σε Ευρ.

ὑψί-πολις, ἡ, αυτός που απολαμβάνει υψηλών τιμών στην πόλη του, σε Σοφ.

ὑψί-πους, ὁ, ἡ, αυτός που πατάει ψηλά, δηλ. ψηλός, δεσπόζων, σε Σοφ.

ὑψί-πρυμνος, -ον (πρύμνα), αυτός που έχει υψηλή πρύμνη, σε Στράβ.

ὑψί-πρωρος, -ον (πρωρα), αυτός που έχει υψηλή πλώρη, σε Στράβ.

ὑψί-πύλος, -ον (πύλη), αυτός που έχει ψηλές πύλες, σε Ομήρ. Ιλ., Ευρ.

ὑψί-πυργος, -ον, αυτός που έχει ψηλούς πύργους, σε Αισχύλ., Σοφ.

ὑψιστος, -η, -ον (ὑψι), υπερθ. χωρίς θετ. βαθμό σε χρήση, μέγιστος, υψηλότατος, σε Αισχύλ., Σοφ. κ.λπ.· *ἐν τοῖς ὑψίστοις*, δηλ. στον ουρανό επάνω, σε Κ.Δ.

ὑψίτερος, -α, -ον, επίθ. από συγκρ. του επιρρ. ὑψι, υψηλότερος, σε Θεόκρ.

ὑψι-φάνης, -ές (φαίνομαι), = το επόμ., σε Ανθ.

ὑψι-φαής, -ές (φάος), αυτός που διακρίνεται, φαίνεται από ψηλά, από μακριά ορατός, σε Ανθ.

ὑψι-φρων, -ονος, ὁ, ἡ (φρήν), υψηλόφρων, υπεροπτικός, αλαζονικός, υπερφίαλος, ψωροπερήφανος, σε Πίνδ.

ὑψι-χαίτης, -ου, ὁ (χαίτη), μακρυμάλλης, σε Πίνδ.

ὑπόθεν (ὑψος), επίρρ., **I.** από ύψος, από ψηλά, από επάνω, άνωθεν, Λατ.

desuper, σε Ομήρ. Ιλ., Ησίοδ. **II.** όπως το *ὑποῦ*, **1.** ψηλά, ψηλά, στα ύψη, σε Ανθ. **2.** με γεν., υπεράνω, επάνω, σε Πίνδ.

ὑπόθι (ὑψος), επίρρ., όπως το *ὑποῦ*, ψηλά, στα ύψη, σε Ομήρ. Ιλ.

ὑψ-όροφος, -ον, αυτός που έχει υψηλή οροφή, αυτός που έχει υψηλή στέγη, σε Όμηρ.

ὑψος, -εος, τό (ὑψι), **I.** ύψος, σε Ηρόδ., Αττ.· *ὑψος ἔχειν, λαμβάνειν*, φθάνω σε κάποιο ύψος, σε Θουκ.· *ἀπόλ., ὑψος*, σε ύψος, καθ' ύψος, αντίθ. προς τα *μῆκος* ή *εὐρος*, σε Ηρόδ. **II.** μεταφ., κορυφή, αποκορύφωμα, κορωνίδα, σε Πλάτ.

ὑπόσε, επίρρ. κίνησης, προς τα ύψη, προς τα πάνω, ψηλά, σε Όμηρ.· *ὑπόσ' ἔχοντες*, αυτοί που εκτείνονται σε ύψος, σε Ομήρ. Ιλ.

ὑποῦ (ὑψος), επίρρ., άνωθεν, σε ύψος, σε Όμηρ.· *τῆς πόλιος ἐκκεχωσμένης ὑποῦ*, του εδάφους υψωμένου σε μεγάλο ύψος, σε Ηρόδ.· μεταφ., *ὑποῦ ἐξᾶραι τι*, το επαινώ υπερβολικά, στον ίδ.· *ὑποῦ αἶρειν θυμόν*, σε Σοφ.

ὑπόω (ὑψος), μέλ. -ώσω, **I.** σηκώνω ψηλά, εγείρω, σε Βατραχομ., Ανθ. — Μέσ., επαίρομαι, σε Ανθ. **II.** μεταφ., ανυψώνω, εξυψώνω, σε Κ.Δ.

ὔω[ῦ], μέλ. -ὔσω [ῦ], αόρ. α' ὔσα — Παθ., αόρ. α' ὔσθην, παρακ. ὔσμαι **1.** στέλνω βροχή, βρέχω, *Ζεὺς ὔε*, σε Όμηρ. κ.λπ.· *ὁ θεὸς ὔει*, σε Ηρόδ.· *ἐπειτα, η* ονομ. παραλείπεται, το *ὔειχρησιμ.* ως απρόσ., όπως το Λατ. *pluit*, βρέχει, σε Ησίοδ., Ηρόδ.· *ῥοντος*, όταν βρέχει, σε Αριστοφ.· *ῥοντος πολλῶ*, καθώς έβρεχε πολύ, καταρρακτωδώς, σε Ξεν. **2.** με αιτ. τόπου, *ἐπὶ τὰ ἐτέων οὐκ ὔε τὴν Θήρην*, για εφτά χρόνια δεν έβρεξε στην Θήρα, σε Ηρόδ.· *ἀπ' ὅπου*, σε Παθ., με Μέσ. μέλ., βρέχομαι, σε Ομήρ. Οδ.· *ὔσθησαν αἱ Θῆβαι*, βράχηκαν οι Θήβες, δηλ. έβρεξε εκεί, σε Ηρόδ.· *ἡχώρη ὔεται*, δηλ. βρέχει στη χώρα, στον ίδ. **3.** με σύστ. αντ., *ὔσε χρυσόν*, έβρεξε χρυσάφι, σε Πίνδ.· *καινὸν ἀεὶ Ζεὺς ὔει ὕδωρ*, σε Αριστοφ.